

באותו מישפט, כמו בסרט האשם גייבל כי הוא אבי בחה של אשה אלמונית. מה ששכח הסרט הוא, כי אותה אשה היתה אנגליה שעד למישפט לא עזבה את מור לדתה, וכאשר הוגשה התביעה היתה כבר בתה בת 13 שנים. כלומר, לא היה לי קארול לומבארד ממילא על מה להעיד, כי לא הכירה את אשה אחרת, שתקנית מבר העדה היתה אשה אחרת, שתקנית מבר גרת מן הכוכב, שעמה חי בטרם התפרסם, ואשר הופיעה על דוכן העדים והעידה כי גייבל לא עזב כלל את ארצות הברית בשנה שבה הואשם כאילו ניהל יחסי-מין באנגליה עם התובעת.

ולבסוף, סצינות הפתיחה והסיום: גייבל מגיע לשדה-התעופה במדי קצין חילי האוויר, ושם מבשרים לו על התאונה שבה נהרגו רעייתו, קרול (אגב, אין בסרט רמז לגישוניהם או לחייהם המשותפים יחד אחרי הנישואין). למען הדיוק, גייבל התגייס לחיל-האוויר שיבעה חודשים ל-



שחקן גייבל* אישיות גברית



שחקנית דומבארד* קומיקאית מופלאה

אחר-מכן, עבר זמן רב עד שהגיע לדרגת סרן, ואשר לפיה המותחן בשדה-התעור פה, לחשיית ממקום התאונה — עובדה ידועה היא שגייבל נסע בעצמו למקום, ולא המתין להודעות דרמאטיות מתחת לסככה.

אמצעים פיסטיים. ואם לא די בכל הביונות הללו, הרי שגייבל השחקנים ש- נבחרו לתפקידים הראשיים נראים אומי ללים לחלוטין. גייסם מרילין (אולי זוכר אותו מלישהו, כעוזרו הנאמן של דוקטור ולבי בטלויזיה?) מתאמץ כל העת לעשות פרצופים דומים לגייבל, אבל הוא עצמו הודה כי הדיף ללמוד מסרטיו הגרועים של "המלך". עיוותי פניו עומדים בלח- לט ברמה דומה להופעת-האלטורה של

* בתפקיד רט באטלר בסרט "חלף עם הרוח".



הבלון שהתפוצץ

הינדנבורג (חן, תל-אביב, ארץ-צוה"ב) — סירטי-האסונות מגיעים כאן לשיא חדש של אבי סורד ואיוולת, כאשר בסופו של סרט שעלה הרבה מיליונים של דולרים ושל מאמצים, והמתימר להיות שיחזור היסטורי של מאורע אמיתי, בא הווידי המרגש: לא ידוע אם העובדות היו אומנם כפי שטרה הסרט לספר במשך שעותיים. אולי הכל היה בכלל אחרת. אבל זהו אפשרות שצריך לקחת בחשבון.

המתמאצ קצת בתולדות התחבורה האווירית, יזהה, מאחרי השם הינדנבורג את הצפלין המפורסם, פאר התעשייה האווירית הנאצית, שבעה מסעות-פאר מעל לאוקיינוס האטלנטי בשנת 1936, אולם עלה באש שעה שנחת, במסעו הראשון לשנת 1937, בארצות-הברית. הדליקה אירעה בשל מילוי המימן של מיכלי הצפלין, זו דליקה היוצת על-ידי מכת ברק (זוהי הגירסה הרישמית) ואולי על-ידי חבלה (גירסה לא מאושרת ולא מוכחת, שאינך לעצמו הסרט עד לדקה אחת לפני הסוף).

לדיברי הסרט, השמועה על חבלה אפשרית התפשטה עוד לפני המראת המטוס, ומשום כך צורף לטיסה זו קצין ביטחון מיוחד אשר, ככל הגרמנים הטובים, בז לנאצים והשפיל את איש-הגסטאפו-התורן בטיסה. רוב הסרט מוקדש לטיסה עצמה, כאשר אוסף הטיפוסים הסטנדרטיים (הרוזנת שירדה מנכסיה, איש-העסקים הטרוד, האמן המאוהב עם אשתו הטריוויה, וכו'), נראים שטוחים, עלובים וחסרי-עניין יותר מתמיד. אם יש גיבור בסרט כלשהו, הרי זה אותו אידיאליסט שמתכוון לפוצץ את הצפלין בהומניות רבה. (מבחינה זו ראוי הסרט לעיטור מיוחד מטעם אירגוני



תכורקי אלברט

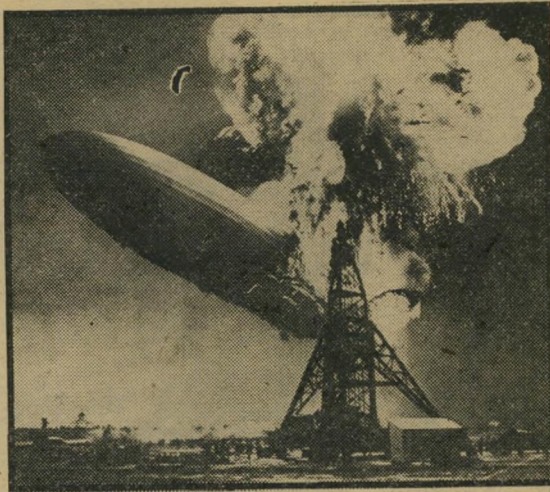
שישים שנות תהילה (גורדון, תל-אביב, אנגליה) — שישים ושלש שנות מלכותה של המלכה ויקטוריה, היו עמוסות אולי תהילה, אולם 38 השנים שחלפו מאז יצא סרט זה לאור, עימעמו במיקצת את תהילתו-שלה, של הבמאי הרברט וילקוקס שעשה אותו, ושל אנה ניגל, רעייתו המופיעה כאן בתפקיד הראשי. כיום, הדרך היחידה להתייחס לסרט כזה היא לראות בו פארסה אדירה על סרטים היסטוריים למיניהם, ועל סידורות הטלוויזיה שצצו בעקבותיהם. מה שאינו מוטל בספק: היסטוריה, מן הסרט הזה, אי-אפשר ללמוד.

כך, למשל, מוצגת כאן ויקטוריה כפאריז בתולה וקאפי- ריזית, שאילולא בעלה הנבון, הנסיך אלברט (אנטון ואלברוק), היתה מטילה את בריטניה הגדולה היישר לתוך תהום הנשייה. בכלל, המשברים היחידים הראויים-לציון בכל התקופה המתוארת בסרט, הם אותם שקורים בין אלברט לויקטוריה. הגיבור האמיתי של הסיפור כולו הוא אלברט, הנסיך הגרמני שהאנגלים כפויי-הטובה שנאו מבלי להעריך נכונה את מסירותו וכישרונותיו. למעשה, אם להאמין לסרט, מת הנסיך מצער על שכן התייחסו אליו, ולא מן ההצטננות שחטף כאשר יצא ליישב שערוריות שבה היה מעורב בנרביכורו (זוהי ידוע היום כבר לכולם, אחרי שידור הסידרה הטלוויזיונית אדוארד השביעי). בן זה, וכמוהו שאר ילדי הזוג, הם בסך-הכל איכות מבוטלת, משחו שצריך לספור מדי בוקר כדי לראות אם לא חטר במלאי (כידוע, היו להם תישעה ילדים), והיחידה שמצטיינת איכשהו יותר מצל, היא הבת הבכורה, ויקי, מי שעתידיה היתה להיות אמו של הקיסר וילהלם השני.

ירושלים — קן הקוקיה, אידי אמינאדאב.
חיפה — קן הקוקיה.
תל אביב

*****השיבותה של אהבה** (סינמה 2, צרפת) — סיפור-אהבה בין צלם לשחקנית-קולנוע. בתוך שאל התח- תיות של שולי הבהומה הפאריסאית. סרט מעונה, בלתי-רגיל ומדכא. מבויים ומשוחק להפליא. עם רומי שניידר ופאבינו טסטי.
*****האיש שרצה להיות מלך** (רמת-אביב, ארצות-הברית) — סיפור-הרפתקאות של רודיארד קיפלינג. על שני סמלים בריטיים המחפשים אוצרות, בוסף המאה השקדמת, שומר על קיסמו וזוכה במסדה-השקל מודרני בבימוי של ג'ון יוסטון. עם שון קוגני ומייקל קיין בתפקידים הראשיים.

*****אנשים יפים** (אורלי, דרום-אפריקה) — סרט תיעודי על החיות



צפלין עולה באש — כל הנאצים טובים

הטרור), ואילו הנבלים הם שניים: איש-הגסטאפו הרוצח לברר, בכוח, את מקום-הימצאו של מיטען חומרי-הנפץ מפי המתנקש, והמימשל האמריקאי, שאינו מספק לגרמנים הליום בלתי-דליק תחת המימן המסוכן.

החלק המרשים היחידי בסרט זה הוא מראהו של הצפלין העולה באש (בשחור-לבן), מראה המנסה להקנות ממד תעודי כלשהו לבועה דימונית זו, המפוצצת את עצמה עם הכותרות הסופיות.



וילקוקס ונייג'ל — כל המלכים טובים

סופו המעשי של הסרט בא עם מותו של אלברט, וזאת למרות שיקטוריה המשיכה למלוך עוד 40 שנה לאחר-מכן. אבל מה טעם במלוכה ללא סיפור-אהבה?

כבדיחת, זה די משעשע. המתיקות הנוטפת כדבש, והנחמדות המתחנפת, חולמים להפליא את כללי ה"אופרות הסבוניות". אלא שבינתיים נהוג כבר להגיש את הסבון לבית הצרכן, על מסך קטן עם כל הנוחיות. ככה זה, הזמנים משתנים.

המאכלסות את מדריות מערב-אפריקה, תוצאה של עמל רב וסבלנות ניכרת, מציג את החיות באהבה ובאנושיות רבה. למבר גרים וילדים.

ירושלים

*****קן הקוקיה** (מיטשל, ארץ-צוה"ב) — עימות בין מתחזה כמטורף לבין אחות-ראשית בבית-משוגעים הופך, בידי הבמאי מילוש פורמן, משל על דיכוי הפרט על-ידי המימסד. ג'ק ניקולסון ב- תפקיד חייו.

חיפה

*****חילל בכחוד** (רן, ארצות-הברית) — מילחמות האינדיאנים מוצגות מן הצד השני של המיתרס — כמעשה רצח המוני ושיטתי של לבנים המחסלים את אדומי-העור. סרט-מחאה באופנת שנות ה-60'. במאי: ראלף נלטון.